

Giấc Mơ Buồn

Tôn Nữ Thu Nga

Tôi lững thững đi vào căn nhà cũ kỹ nằm bên con đường làng. Người đàn bà nhoèn miệng cười trong góc nhà dưới ánh sáng mai mờ ảo. Gương mặt bà gầy ốm và nhăn nheo, của một người không được khỏe và đã chịu đựng cay khổ ải quá nhiều năm. Bà nhìn tôi:

- Có muốn ăn "carnitas" không? (1)

À thì ra đây là một bà lão người Nam Mỹ. Tôi chăm chú nhìn người hỏi. Thấy những sợi tóc bạc phát phơ vương vẩn trên gò má sạm nắng, ánh mắt không còn tinh anh đang hướng về phía tôi, đôi mắt hiền hòa của một từ mẫu. Bà đưa cánh tay gầy guộc với bàn tay xương xẩu cầm cái vá (2) cán dài múc thức ăn từ một chảo lớn, làn khói và mùi thơm của thịt heo bốc lên trong làn khói mỏng manh uốn éo theo tia nắng mai xuyên qua cửa sổ.

Bây giờ thì tôi đang ngồi trên tấm phản gỗ, đảo mắt nhìn quanh căn phòng hẹp, các bức vách tróc sơn, xi măng cũng vỡ từng mảnh, lát đất lộ ra các viên gạch cũ. Chung quanh nhà, cửa sổ chỉ có khung gỗ xiên xẹo, cửa ra vào cũng vậy nhưng tất cả đều được che bằng các tấm màn thưa một cách hờ hững. Tia nắng mai dịu dàng xuyên qua các khe hở; cảnh vật mờ ảo và êm đềm.



Bữa ăn đơn giản, cùng với vài người trong gia đình gồm có một người đàn ông, bà lão già và mấy đứa bé quanh cái bàn gỗ ọp ẹp đầy dĩa dao vạch thâm sì, có lẽ tạo ra bởi các đứa bé nghịch ngợm. Người đàn ông đen đũi, to lớn ngồi đối diện tôi; ăn nhanh và không nói gì cả trong suốt bữa ăn. Ăn xong ông ta vội vã ra đi, chắc làm công nhân trong trang trại nào gần đó. Vài đứa bé mặt mũi lấm lem, chúm đầu nhìn vào tấm hình của chúng trên màn ảnh điện thoại của tôi. Chúng cười vang khi thấy các hình ảnh và khuôn mặt nghịch ngợm của mình. Một cô bé khoảng mười ba tuổi, giản dị trong chiếc áo đầm dài

ngang gối, mái tóc nâu nhạt, đôi mắt tinh anh nhìn tôi:

- Cô có thể chụp cho tôi một tấm ảnh không?

Tuy vốn liếng tiếng Tây Ban Nha của tôi chỉ có một dúm nhưng tôi hiểu khá nhiều những gì người ta nói với mình. Tôi không chỉ cần nghe thanh âm mà còn hiểu thêm bằng cách quan sát các cử chỉ, dáng điệu và tình cảm trên khuôn mặt người đối diện.

Tôi gật đầu đồng ý. Đôi mắt nhìn ra sân sau, qua tấm màn cửa hắt hiu lay lắt trong cơn gió nhẹ; thế giới của tôi bừng nở ngoài sân... và tôi thấy ánh mắt của cô bé cũng lấp lánh những tia vui mừng cùng hy vọng. Bước ra khỏi cánh cửa hẹp sau nhà, khoảng sân nhỏ đầy cỏ dại úa héo và sỏi đá lổm chổm là con đường mòn uốn éo trườn lên ngọn đồi thoải thoải. Cảnh vật chợt thay đổi như tấm màn nhưng vừa được kéo lên trên sân khấu. Nơi đây màu sắc chan hòa. Gần nhất là những cây hoa giấy hồng và tím nhạt, cành trĩu hoa sà xuống con đường đất gồ ghề. Xa xa có những cây đại thụ; mùa xuân đang mang về cho chúng những lộc non mơn mớn. Trên triền đồi, những cây chà là cao vút, cành lá rung rinh trong làn gió nhẹ. Tất cả thấm đượm trong ánh nắng vàng của mùa xuân mới. Cô bé dẫn tôi lên đồi, đôi chân thoăn thoắt nháy nhót như một chú chim chuyền cành. Tôi chụp hình cô bé, thấu thập hào quang của ánh sáng viền quanh mái tóc nâu. Di chuyển cô bé quanh các vùng có ánh nắng để phô trương ánh mắt kỳ diệu, tấm váy xòe sáng quắc quít theo đôi chân; bàn chân trần cô tung tăng giẫm trên con đường đất mờ phủ bụi vàng.

Sau đó tôi thấy mình chợt lạc vào một ngã đường khác, cao hơn và ngoạn ngoạn hơn. Con hẻm này lát bằng những khúc gỗ lớn, mòn láng và đen đũi như các khúc gỗ lót đường xe hỏa (3). Hai bên đường có những tiệm bán hàng nho nhỏ, vài quầy trái cây nhưng phần lớn là áo quần, mỹ nghệ do người trong làng sản xuất.

Dường như tôi là một du khách độc nhất đang đi lang thang trên đường. Đang miên man ngắm cảnh, bất ngờ tôi thấy một cô gái bước ra từ tiệm áo quần bên đường. Tôi vội vã đưa máy ảnh nhắm về phía cô gái, cố chụp được hình dáng tuyệt vời của mái tóc đang tung bay trong ánh nắng của cô.. Cô thản nhiên bước xuống đồi, chân cô đi trên từng bậc cấp một cách thận trọng, một chân lộ ra từ cái váy dài; cái chân thon, nâu nhạt làm tôi

liên tưởng đến những con linh dương (4) trong rừng Nam Phi. Tóc cô bay phất phơ trên vai và cô nhìn vào mắt tôi.



- Zarah, Zarah...

Tôi nghe mình gọi tên cô và tôi bỗng nhận ra rằng trong giấc mơ, tôi đang ở tại một làng quê hẻo lánh tại xứ Paraguay. Một xứ tôi chưa bao giờ đến, một xứ đang còn nằm trong sự tưởng tượng của tôi, một xứ nơi chồng của cô Zarah bạn tôi đã chết trong lúc còn son trẻ. Từ một căn nhà nào đó vọng ra lời hát náo nê vắng vắng trong không gian tĩnh mịch. "...ya vas a partir, dejando mi alma herida y un corazon a sufrir..." (5)

Giật mình tỉnh giấc, tôi bước ra khỏi giấc mơ với trái tim còn thổn thức... Ngày tang lễ của Gerard tôi không đến tham dự và chia sẻ nỗi buồn với Zarah vì lúc ấy tôi đang lang thang trong thành phố Sarajevo (Bosnia and Herzegovina), băng khuâng nhìn những vết đạn hằn dấu trên tường nhà và ngẩn ngơ hồi tưởng những mờ chôn tập thể...



Zarah là người nữ điều dưỡng từng đi về Việt Nam với tôi trong chuyến y tế thiện nguyện chăm sóc trẻ sơ sinh thiếu tháng những năm xưa.

Tôn Nữ Thu Nga
San Dimas, August 2nd, 2022

Chú thích:

- (1) Thịt heo hầm mềm
- (2) . Long handle soup spoon or soup ladle
- (3) . Railroad ties - cross ties

(4) . Gazelle

(5) . "Anh ra đi để lại hồn tôi một vết thương và một trái tim đau khổ!"